

ARTS PLÀSTIQUES / CONSELL ASSESSOR:

Àngel Beneito
Sofia Bofill
Manuel Boix
Romà de la Calle
Fernando Castro
Carles Cortés
Cristina Dalfó
Daniel Giralt-Miracle
Maria Guillem

Vicent Luna
Joan Maluquer
Miquel Navarro
Josep Sou
Jordi Tormo
Feliu Ventura
Francesc Verdú
Manuel Vidal
Silvestre Vilaplana

DIRECCIÓ:
Antoni Miró

COMISSARI:
Josep Sou

Autor: Antoni Miró
Títol: Faré vacances 2012
Tècnica: Corten 500x240x42
Lloc: Passeig Ovidi Montllor, Alcoi

Col·labora i Patrocina:

© AMB-DISSENY
© CENTRE OVIDI MONTLLOR
© DELS AUTORS

EDITA: AJUNTAMENT D'ALCOI
IMPRESSIÓ: GRÀFICAS AGULLÓ
DIPÒSIT LEGAL: A 6-2025
ISBN: 978-84-16186-67-9

MAQUETACIÓ:
AMB I JOAN PÉREZ I SEMPERE
PER A DIGITAL[...]GRÀFIC

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

DE COSTA A COSTA

«Quan el perill sembla lleuger, deixa de ser lleuger»

Francis Bacon

Un vaixell sense rem, una unitat primordial, un horitzó empetit, o immens, sempre-sempre, unes qüestions pendents d'aclarir... però que mai no les banya la llum de la certitud. Per què? Doncs per què el dubte floreix, gratificant de deliris, i senyoreja la radical distància del desig. I tant com un poema basteix d'anàlisi suficient tota una vida, l'existència el nodreix de temps i forma per a pair el gran misteri que regalima per les arestes dels versos, inclús de les imatges.

Acadèmics principals (membres fundadors de l'Acadèmia Estúpida de les Arts i de les Lletres), tots dos, aquests poetes de la profunditat juguen a dir-se germans. Però ho són? Creiem que s'assemblen bastant, però l'un és prou més alt que l'altre, encara que l'altre té una cosa que, ara mateix, no us sabria explicar, però que em té despert les vint-i-quatre hores del dia per tal d'obrir-me pas entre els rajos de la tenebra circumstancial, però complexa.

I així els versos: els propis i els aliens (Estellés enlaire), inunden la sala del COM per a bendir la veritat insalvable que viu al fons de la membrança: tot poema és fill natural de la memòria. I quan l'evocació s'agita, passa el que passa: un aire fresc declama des del sostre d'una sala d'exposicions, o des del terra trepitjat per sola de sabata amiga. El cant no mira gaire pèl, i els bards, ara s'hi dediquen a finançar-nos versos, lletres i imatges per ajudar-nos a pair la vida. La gràcia de viure en una altra dimensió possible. L'element sofisticat de la bogeria infinita que resulta ser un sol vers. La deliquéscent matèria que s'hi perd en braços de la nostàlgia d'un aliment necessari, o d'una voluntat d'ajornar la indigència col·lectiva.

Ferran i Manel, de Costa a Costa, criden la més bella metàfora dins del vent subtil i a sobre de la carcassa de l'embarcació poètica. Però també alliberen la força poètica d'Estellés per permeabilitzar tanta càrrega substancial que encara retrona contra les roques de la vora. Són, Costa i Costa, l'eficàcia de la comunicació, però: l'humor, a vegades hidràulic,

la ironia i la ferotge irrupció contra la diana cosmètica d'una societat esmoreïda, acaronen a l'inrevés el plant desinteressat d'aquest món que ja s'ensorra, per madur i flàccid. La poesia que se'ls en surt de les mans, a caramull, instiga, amb vehemència, contra la redundància infamant del costum sense cap gràcia. Costa i Costa beneeixen, o centrifuguen, el concepte que gira i gira a la percaça d'una concreta metamorfosi: Kafka... Kafka!!! Un monstre de set caps, o la rata de Caroll, són animalons domèstics al saló de casa de tots dos: poetes comediògrafs de l'escola de Menandre.

I la poesia és la poesia: si tirem mà de la tautologia, és clar!!! I té els seus registres, i el seu cànon establert al llarg dels segles, però els bards, o els joglars, o els trobadors, mai no s'hi podrien pensar en la lliure competència amb Ferran i Manel. No. Ara tenim al davant una altra obra, un altre modus operandi que ens garanteix la proximitat vehement davant el miracle de la transformació semàntica. Potser siga la llum, o la particularitat de l'escriptura, o l'enciptació de les imatges en alternança, o la voluntat de tot plegat. Mai s'ho sabrem del cert... però podem assajar una aproximació volenterosa... i per açò estem avui ací, veïns dels versos arreu espargits, o de les imatges fidelment encastades al bell mig de la vocació per capir el profund de la vida. I d'això també s'hi tracta.

Quan s'hi lliura per la finestra de l'esperança el món que habitem, potser la milotxa de l'existència somriu com un infant agosarat, devanit i satisfet a la vora de la platja. La poesia que marca la línia justa de Costa a Costa ens pertany, des d'ara, també a nosaltres. I amb el bany nocturn de la lluna, s'hi blanqueja cada mot lliure, però també l'endins significatiu que ens arriba diàfan, després del viatge intel·ligent. Cada lletra, ara, és la cèl·lula que ens construeix l'alegria de restar dempeus.

Josep Sou

gote

bigote

bigote

gote

gote

bigote

gote

S/T

“Manzana asada”

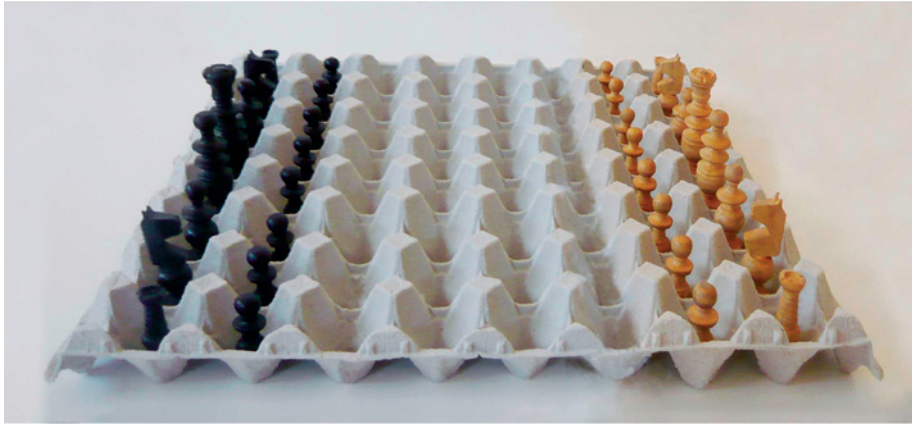
“Empeine”

S/T

S/T

S/T

S/T

Revolta

Sàndwix molt esponjós

Bossa Granera

“Zeta de rezar”

Piano per a jubilats

**aquest poema
ha estat higienitzat i desinfectat
de manera QUE la seua lectura
no representa cap perill
per a l'usuari**

escriure sense rumb fix

caminar desconsoladament

plorar en línia recta

**la predisposició
seguida de l'intent
de crear un poema
ANUL·LEN
per complet
la possibilitat d'aconseguir-ho**

no sé què pensar quan pense

quan pense no sé què pensar

no sé quan pense què pensar

pensar què pense quan no sé

pense quan no sé què pensar

***sense* saber per què
pense**

**pense per què
sense saber**

**per què *sense* saber
pense?**

el tot
és la part més important
del tot

**a través
de les paret
s
s'escolten soroll
s**

**per què no
a través dels soroll
s
escoltar paret
s?**

**quan la possibilitat de ser possible
siga impossible de realitzar**

opte

almenys

**per impossibilitar la possibilitat de ser
impossible**

**comptar
des de cinc
fins a cinc**

0

**comptar
fins a cinc
des de cinc**

conree lletres

al seu **j**ardí

tots nosaltres som **j**o

fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora
fora fora fora fora fora fora fora

MANEL COSTA ADRIÁN

València 1949

DADES ARTÍSTIQUES RELATIVAMENT INTERESSANTS
de Manel Costa-Mascarós i Adrià-Niclós

Membre de l'Acadèmia Estúpida dels Arts i els Lletres

Nàixer, nàixer, la qual cosa es diu nàixer, va nàixer poc, encara que se suposa que prou per a dedicar una part important del seu pes intel·lectual a cuinar paraules i espais.

En el seu naixement procura estar al costat de la seua mare per a ajudar-lo en el part. La seua mare, que és una sinalefa, li ho agraeix eternament durant tres setmanes. El seu pare, de professió les seues albors, es dóna immediat compte que el seu fill és un infame per al treball de cullera.

Les seues primeres paraules les perd en un embornal quan jugava al diccionari cec. Davant aquest fet -que va marcar decididament la seua vida- es vist d'adverbi i es llança al món a difondre la teoria de la Retòrica de la Mudesà.

En la seua adolescència descobreix, casualment, que la lletra "O" pateix aerofàgia. Immediatament pren la decisió de dedicar a l'estudi desinteressat de les paraules buides.

Durant trenta anys estudia a la lletra "A" des de diversos punts de vista; segmentant cada cinc anys el vèrtex, amb la finalitat de descobrir la font de finançament de les paraules.

A mesura que el temps imparell es repetia, la seua vocació de trastejador de conceptes anava en augment, fins que un dia, concretament el dia en què les hores se suïciden als cinquanta-nou minuts, es va donar perfecte compte que a partir d'aqueix moment era un poeta visual. Carai! -es va dir, mig sorprés mig mulat- ja sé exclamar visualment!

Actualment viu amigat amb les lletres "B" i "V" perquè li resulten tremendament lascives.

PUBLICACIONS DEL CENTRE OVIDI MONTLLOR

- 2002 1. ANTONI MIRÓ. Sota l'asfalt està la platja. (o el Molinar)
- 2003 2. CHO SANG-HYUN. L'inexpressionisme (Itinerant 2003-2004)
3. JORDI VILA. El soroll de món.
4. MÓN D'ANTONI MIRÓ. (Itinerant 2003-2004)
5. DE PAPER. Col·lectiva. (Itinerant 2003-2004)
6. SENTO MASIÀ. Renascentisme (Itinerant 2003-2004)
7. EUSEBI SEMPERE. Serigrafies. (Itinerant 2003-2004)
- 2004 8. JOAN PERIS. Textures de temps.
9. L'OVIDI CANTANT. Imatges i texts.
10. ROC CANDELA. De dalt a baix.
11. BRUNO RINALDI. Les arrels d'Europa. (Itinerant)
12. ALCOIANS I NO. Col·lectiva.
13. ART DELS 70. Col·lectiva. (Itinerant 2004-2005)
- 2005 14. RAMÓN PÉREZ CARRIÓ. Paisatges de la Bretanya.
15. ANTONI MIRÓ. A l'Ovidi. (Itinerant)
16. AL VOLTANT DE L'OVIDI. Col·lectiva.
17. IMATGES DE L'OVIDI. Col·lectiva.
18. LLUIS SANUS. Anatomies i nova taumàquia.
19. JOLANTA STUDZINSKA. Alcoi-Lublin.
20. L'AIGUAFORT. Col·lectiva. (Itinerant)
- 2006 21. DES DE L'HAVANA. Rafael Acosta i Alberto Sauri.
22. RAFAEL AMORÓS. Ser pensar fer conviure.
23. DAVID PASTOR. Hores i menuts.
24. PEP CANTÓ. Pintures d'un hivern obscur.
25. JOAN MIRÓ. Femmes.
26. EDUARD CORBÍ. L'altre jo L'altre Alcoi.
27. RAFAEL ARMENGOL. La Cambra degli Sposi.
- 2007 28. ENRIC M. PIERA. De la terra ignota, a la terra perduda.
29. ALEXANDRE SOLER. Somnis i malsons.
30. RAMON MOLINA. Finestres.
31. JOSEP GRAU GARRIGA. Dibuixar (Itinerant).
32. AURELIA MASANET. De lleugers paisatges dormits en l'aire.
33. BEATRIZ RICO. Cares i Creus.
34. MÓNICA JOVER CALVO. Paisatges en la memòria.
- 2008 35. NÚRIA FUSTER. Appomattox.
36. VANESSA PALACIOS I PASQUAL. Des de la intimitat.
37. MILA GÓMEZ I VITORIA. Joies del S. XX i XXI.
38. JOLANTA STUDZINSKA. Ciutats.
39. EDUARD. Xelo, a la memòria.
40. LASTRES. La pel·lícula del temps.
41. Ma LLUÏSA PÉREZ. Des de la melangia de la memòria.
- 2009 2009 42. ARCADI BLASCO. Innovador de l'art i la tècnica ceràmica.
43. JOSEP SOU. El bosc de les paraules.
44. XAVIER PÉREZ VAQUER. Darrers Retrats.
45. XIMO CANET. Safir, canyella... diàlegs íntims amb les espècies.
46. JOAN BENNÀSSAR. Camí de llenaire.
- 2010 47. CHO SANG-HYUN Pintures-Monotips.
48. XAVI CARBONELL. My son can do it, too.
49. GERARD GIMONA. Antologia personal.
50. MIQUEL MARTÍ I POL I ANTONI MIRÓ. Mirades creuades.
51. MATEU GAMON. L'instant de la llum.
52. TOT RECORDANT VICENT MOYA. Homenatge.
- 2011 53. JAUME ROCAMORA. Encast determinant.
54. ANGELA MALYSHEVA / FRANCESC PIERA. Caleidoscopi.
55. HANAMARO CHAKI. La cançó d'un somni.
56. JORDI VILA LLÀCER. Infinitud.
57. FERRAN GISBERT CARBONELL. Hores.
58. JUST CUADRADO. En la memòria (homenatge).
- 2012 59. CRISTINA ESCAPE. L'essencial és invisible.
60. OVIDI 70 ANYS. Antoni Miró.
- 2013 61. D. MILLÀN. Art Variat.
62. ANTONI MIRÓ. Transients.
63. WENCES RAMBLA. Paisatges de la Ment.
- 2014 64. ORFEU I PARIS. Ànimes perdudes.
65. VANESSA PALACIOS. Mirades.
66. DAVID PASTOR. Vermell 24.
67. RUBÉN FRESNEDA. Alfannumèrics
- 2015 68. TINO PLA. Nus
69. ART JOVE ALCOIÀ. Generació XXI (Homenatge a Ovidi).
70. Ma LLUÏSA PÉREZ I DÍDAC BARQUERO. Mirades.
71. DORI CANTÓ. La bellesa i la vellesa.
72. NEUS BOU. Construcció de la identitat.
- 2016 73. EDUARD CORBÍ. L'espai del silenci.
74. VERÓNICA LORENZO. L'altra mirada.
75. L'OVIDIPOPULAR. 20 Aniversari. Antoni Miró.
76. XIMO CANET. Els colors de les paraules.
77. XAVIER MOLLÀ. Etèria.
78. CARTELLS TRACTAT D'ALMISRÀ. Col·lectiva.
- 2017 79. PAU SELLES ALÒS. Idea de paisatge.
80. A. MONER/S. CARRATALÀ. Els cossos agredits.
81. JORDI VILA. Extracció.
82. JUANI RUZ. Instants.
83. RODOLFO TORRES. Un home que fa en el Sud.
- 2018 84. METÀFORA. Encenalls de Poesia Visual.
85. LLUÏSSA FUSTER. Trajectòria artística.
86. PETER BURKE. Un món únic.
87. MAURE PASTOR. Construccions humanes.
88. MIQUEL NAVARRO. Dibuixos.
- 2019 89. LLIBRES OBJECTE. Eines d'Art.
90. INTANGIBLES. Col·lectiva.
91. INVISIBLES. Grup Matemàtics.
92. EDUARDO MIER. Marea negra.
93. MARIA PENALVA. Brujas & Furias.
- 2020 94. ISABEL JOVER. Oblidances per la Història.
95. OVIDI MONTLLOR. Perquè vull.
96. SHUZO AZUCHI GULLIVER. Jo també sóc quàntic.
- 2021 97. COL·LECTIU URUGUAI. Estenedors/Tendales.
98. MARIA JOSEP ZANON. Anatomia d'un lloc.
99. HETERODÒXIA. Col·lectiva.
100. SOM ARTISTES. Elena Navarro.
101. RAQUEL PUERTA VARÓ. Percepcions.
- 2022 102. SUSANNA ALEMANY. Bucle atemporal.
103. L'INSÒLIT. Col·lectiva.
104. XAVI VAQUER. Fils de sang.
105. ALBA MIRÓ. Nus i Nucs.
106. (NO) ÉS FÀCIL PARLAR DE GÈNERE. Col·lectiva.
- 2023 107. JOSEP MARIA GORT. Cosmogonia.
108. JOAN CASTEJÓN. Dibuixos.
109. ARDEVINEZ. Fusta i color.
110. ELENA MOLINA. Altres móns, altres mirades.
111. GLORIA SEGURA. Amagades.
- 2024 112. ANTONI MIRÓ. Pintura Musicada.
113. JORDI VILA. Imaginar la llum.
114. VICENTE GASCÓN. Suggestiments.
115. SERNA RAMOS. Sempre.
116. SANTI TENA. Aforismes de Joan Fuster.
117. J.A. ÀLCANTARA. Una Mirada crítica.
- 2025 118. FERRAN COSTA / MANEL COSTA. De costa a costa.

**CENTRE
OVIDI
MONTLLOR**
A L C O I

CASAL JAUVE
DE L'ALCOI-COMENY

**CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ**
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS

 GENERALITAT
VALENCIANA

DE COSTA A COSTA

Ferran Costa / Manel Costa

Alcoi, 4 Febrer - 28 Març 2025

